

ချစ်ဦးညို

သားလဒ်

သာဂလဒေဝီ

အင်းပျင်သလွန်၊ နေရာမွန်၌ ရှေးဟန်နေတမ်း မတတ်စွမ်းရှင့်၊
ယောင်ယမ်းဆိုက နေရာမှ လျှင် နတ်ချသောနှယ် မြေငယ်ဆင်းသက်၊
အိပ်စက်ရသော သဘောသကန် ဖြစ်စဟန်ကို ၊ ဇေတဝန်ရောင်မောင်း၊
သေဌေးကျောင်း၌ အပေါင်းသင်္ဃာ၊ အရိယာအား မာတုဂါတပ်မြောက်
ရှင်တစ်ယောက်ကို မဂ်ရောက်ဖိုလ်ရှု သံဝေစုအောင် အမှုမဆင် ကိုယ်
တော်စင်လျှင် ကလင်ကတ ကာမကီလေ၊ တဏှာမွေ့၍ ပလေပစာ မရာ
မတော်၊ သင့်မလျော်အောင် နခေါ်နချည်၊ ဖြစ်ဖူးသည် ဟု ရှည်ရှည်လျား
လျား တရားသဘင်၊ ပွဲကြီးဆင်သည် ဤတွင် တစ်ခန်းတစ်နယ်တည်း။

မုံရွေးဆရာတော် ရှင်အာဒိစ္စရံသီ

အတိတေပဋိပက္ခ

တစ်ဆိတ်တော့ လွန်လွန်းပြီထင်တယ်။

အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချစ်လွန်းလို့ အစ်ကို အိမ်ထောင်ရက်သားကျတာ
တောင်မှ သူနဲ့ ပဲ လိုက်ပါနေ ထိုင်ခဲ့သူပါ။ အစ်ကိုဇနီးဖြစ်သူကိုလည်း မ
ရိုးပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့ မခြား တစ်သားတည်းထားပြီး အစ်မ သဖွယ် သ
ဘောထားခဲ့သူပါ။

သို့ပေမဲ့ အဲဒီမရိုးတော်က နေရာတကာ တွင် ကျယ်ချင်လှတယ်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ သူ့ခြေသူလက်၊ မိန်းမပီပီ ချက်ရေးပြုတ်ရေး အိမ်

ထောင်မှု သိမ်းဆည်း လုပ်ကျွေးရေး နယ်ပယ်ထဲမှာ ပဲ နေတော်ရောပေါ့ ။ အစ်ကိုတို့ ဇနီးမောင်နှံဆီ လိုက်ပါနေထိုင်မယ်ပြောတုန်းက အစ်ကို ပြောခဲ့ပါရဲ့ ။

“ငါ့ညီရဲ့ ။ မင်းမှာ လည်း အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်ပြီပဲကွယ်။ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့ သူ ရှာပြီး တစ်အိုးတစ် အိမ်ထူထောင် လိုက်ရောပေါ့။ အိမ်ထောင်ဦးအတွက် မင်း လိုအပ်တာတွေကို အစ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးမှာ ပေါ့”

အစ်ကိုက ဒီလိုပြောနေချိန်မှာ သူ့ဇနီး ကိုယ့်မရီးကတော့ သူတို့ အိမ်ဂေဟာ အသစ်ဆီ ရွှေ့ပြောင်းဖို့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်လေရဲ့ ၊ အစ်ကိုစကား နားထဲမှာ အဝင်မချောတာကြောင့် ပြန်ပြောလိုက် တယ်။

“အစ်ကိုက ဘာလဲ၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တတွဲတွဲမခွဲ ကာလရှည်ကြာ နေလာခဲ့ပြီးမှ အခုမှ အစ်ကိုက ဇနီးမယားနဲ့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နေချင်ပြီလား။ ညီကို ထားခဲ့တော့မှာ လား။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ဦးအကြားမှာ ညီက ရှုပ်နေမှာ စိုးလို့ လား”

အစ်ကိုက ပျာပျာသလဲနဲ့ . . .

“ဟာ . . . မဟုတ်ရပါဘူး ညီလေးရာ . . . အဲဒီလို မထင်လိုက်ပါနဲ့ . . . ညီအတွက် ပြောတာပါ . . . ချိန်တန်ရွယ်ရောက်လျှင် သီးတန်သီး ပွင့်တန်ပွင့်”

“အဲဒါတွေ ညီ နားလည်ပြီးသားပါ။ ပြောမနေပါနဲ့ အစ်ကို၊ ညီက ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား”

“ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် ညီ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြော၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပြော

“ညီ ဖြစ်ချင်တာလား၊ အစ်ကိုတို့ နဲ့ လိုက်နေမယ်လေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိရာမှာ အစ်ကို ဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ တကွတပြားစီ ဖြစ်သွားတာမျိုး ညီလက်မခံနိုင်ဘူး” စူးခနဲ ကြည့်လိုက်တဲ့ အစ်ကိုမျက်လုံးတွေမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး တရိပ်ရိပ် ဖြစ်သွားပုံ။

ကြိုးစားပြီးရင်း ဆက်ပြောလိုက်ရတယ်။

“ငါ့အစ်ကိုရဲ့ မေတ္တာတွေကို ငါ့ဆီက ဖဲ့ခြွေခဲ့ဝေယူသွားပြီဆိုပြီး အစ်ကိုဇနီးအပေါ် ညီ မနာလို သဝန်တိုမဖြစ်ပါဘူး။ အစ်ကို စိတ်ချပါ။ အစ်ကိုဇနီးဟာ ညွှီရဲ့ အစ်မကြီးပါပဲ။ ညီပြောနေတာက အစ်ကိုတို့ နဲ့ ညီလိုက်နေမယ်။ အရင်လိုပဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် နီးနီးကပ်ကပ်နေမယ်။ အို . . . အစ်ကိုအိမ်မှာ အစ်ကို စိတ်တိုင်းကျ အစ်ကိုမိန်းမ စိတ်တိုင်းကျ ညီ နေပါ့မယ်။ ညီသိတာ တစ်ခုတည်း ၊ အစ်ကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲလေ”

“ငါ့ညီရယ်” လို့ အစ်ကို ကတုန်ကယင်ကြီး ရေရွတ်ရင်းနဲ့ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လာတယ်။ ဒါဟာ အစ်ကိုရဲ့ သဘောတူခြင်း အဖြေပဲပေါ့ ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ၊ အစ်ကိုတို့ နဲ့ လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့တယ်။

ဗာရာဏသီ တစ်မြို့လုံးကတော့ ဒီညီအစ်ကို သံယောဇဉ်မျိုးကို ရှာမှရှားလို့ ပြောကြလေရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ --

အစ်ကိုအပေါ် ခင်တွယ်လွန်းတဲ့ စိတ်ကြောင့် အစ်ကိုဇနီးကို ဣဿာမစ္ဆရိယတွေ ဝင်နေမလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်ဆေးမိပါတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးအပေါ် ချစ်ခင် ကြင်နာပြီး အိမ်ရှင်မ ကောင်း ပီသတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာမှ မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . .

မရိုးဟာ တစ်ဆိတ် နေရာတကာ သူ့ခြေသူ့လက် ရှိလွန်းလှတယ်လို့ ပဲ ပြောလိုက်ချင်တယ်။ သဘောမနောကောင်းတဲ့ အစ်ကိုအပေါ် သူ လွမ်းမိုးခြယ်လှယ်တာလို့ လည်း မပြောလိုပါဘူး။ အစ်ကို စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်မယ့်ကိစ္စမျိုး သူ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . .

အိုး . . . ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ အစ်ကိုရဲ့ မေတ္တာတွေကလည်း ကိုယ့်အပေါ် လျော့ပါးအေးစက်သွားတာမဟုတ်။ မယားမှ မယားဆိုပြီး ညီဖြစ်သူအပေါ် စိမ်းကား သွေ့ခြောက်သွားတာမျိုး အစ်ကိုမှာ လုံးဝ မရှိလေဘူး။

အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကော၊ မရီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပါ အထွေအထူး မကျေနပ်တာရယ်လို့ မရှိ၊ ပြဿနာကင်းရှင်းတဲ့ အိမ်ထောင်စုလေးတစ်ခု၊ သို့ပေမဲ့ သူ . . . သူ တွင် ကျယ်လိုက်ပုံများကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲသာမက ဧည့်ခန်းရော၊ အိမ်ပိုင်းရောပါ ကျော်လွန်ပြီး ရပ်ထဲ ရွာထဲ မြို့ထဲ အသိုက်အဝန်းအထိ နေရာတကာ သူ့ခြေသူ့လက် အင်းဟင်း . . . ဒါကိုပဲ ကိုယ်က မရှုဆိတ် ဖြစ်နေတာလား . . . ဘယ်လိုပါဘိတော့ ပြဿနာလုပ်ပြီး အပြစ်ဆိုရအောင်ကလည်း မရီးမှာ ဘာတစ်ခု အမှားမရှိ။

အိုး . . . လောကကြီးမှာ စားဖို့၊ ဝတ်ဖို့၊ နေဖို့ ဘာမှ မပူပန်ရပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ‘အဖြစ်’မရှိဘူးလို့ အထင်ခံရတာ တစ်ခုက အတော်ဆိုးဝါးလားနော်။ ဘယ်နေရာမှာ မှ အစွမ်းအစ ပြခွင့်မရှိ၊ အဲ . . . အစွမ်း အစကော ကိုယ့်မှာ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့ လား မသိ၊ သက်သောင့်သက်သာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးနေရတဲ့ ဘဝထဲမှာ ဘာကိုလိုချင်မှန်း မသိ၊ လိုချင်နေတယ်။

နေဦး . . . ဘာကို လိုချင်မှန်းမသိ . . . မဟုတ်သေးဘူး သိတယ်၊ သိ

တယ် ကိုယ်လိုချင် တာက ကိုယ့်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက အခန်းကဏ္ဍလေးတစ်ခုပေါ့ ဟုတ်တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ‘ငါကွ’ ရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ အစွမ်းအစမပြနိုင်တဲ့ ဘဝ၊ ဘယ်ပြနိုင်မလဲ မရိုးတော်က ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် အစခပ်သိမ်း သူချည်း ခိုင်ခံ့ လုပ်နေတာကိုး...။

မကျေနပ်ဘူး... သင်းကို မကျေနပ်ပါဘူး။ သင်းကို အရွဲ့တိုက်ချင် တယ်။ သင်းနဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ် ကဏ္ဍကောစ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်း မှာ ကလည်း ဘာအပြစ်မှ မရှိ၊ ခက်လိုက်ပါတိတော့တယ် နော်။

ဟင်း... အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ကြုံလာရတာ ပါပဲ။ သင်းကို အရွဲ့တိုက် ချင်တာ၊ ကဏ္ဍကောစ လုပ်ချင်တာ ဘယ်လိုမှ အခွင့်မသာ ဖြစ်နေရာကနေ တစ်နေ့တော့ အချက်ပေါ်လာ တယ်လေ။ အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာတာ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေသလဲ။

အဲဒီနေ့က အစ်ကိုကို မခေါ်တော့ဘဲ တောထဲကို တစ်ယောက်တည်း ပဲ ‘တောတက်’ သွားခဲ့တယ်။ ထင်းခွေပြီး ပြန်လာတော့ အစ်ကိုက ဈေး ရုံဘက် ထွက်သွားလို့ အိမ်မှာ မရိုးပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။

ထင်းခွေလာရလို့ ဝမ်းဗိုက် တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေပြီ။ မနက် မထွက်ခင်ကတည်းက မရိုးဟာ အင်မတန် အရသာရှိလှတဲ့ မုန့်သုံးချပ်လုပ် နေတာ သိသပေါ့။ အစ်ကိုအတွက် ကိုယ့်အတွက် သူ့အတွက် တစ်ယောက်တစ်ချပ် အညီအမျှ။

ထင်းစည်းတွေကို စားဖိုဆောင်ဘေးမှာ ချထားပြီးတာနဲ့ မုန့်ကို အား ပါးတရ လွေးဖို့ အထဲ ဝင်လာ လိုက်တော့ မရိုးက...

“တွေ့လိုက်လား... ငါ့မောင်၊ သိပ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတာပဲ”

“ဘာလဲ ဘာကို တွေ့လိုက်ရမှာလဲ”

“ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးလေ... အစ်မ မုန့်လှူလိုက်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... ကိုင်း... ကျုပ် မုန့်လည်း ပေးပါဦး။ ဆာလွန်းလို့ အူထဲမှာ လှိုင်းထနေ ပြီ”

“အဲဒါပြောမလို့ ငါ့မောင်ရဲ့ ။ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို လှူလိုက်တဲ့ မုန့်ဟာ ငါ့မောင်အတွက် ဖယ်ထားတဲ့ မုန့်ပဲ။ ငါ့မောင် ရည်စူးမှန်းရွယ်ပြီး ကြည်ညိုပေတော့။ သဒ္ဓါ စိတ်လေးနဲ့ သာဓုခေါ်ပေတော့”

“ဟုတ်ပါပြီလေ... ကျုပ်မုန့် လှူလိုက်လည်း ရပါတယ်။ အစ်မတို့ အစ်ကိုတို့ မုန့်ထဲကသာ ကျုပ်ကို မျှပါတော့ ဆာလှပြီ”

“နေဦးကွဲ့၊ အခုအစ်မက ငါ့မောင်ဖို့ မုန့်အသစ်လုပ်ပေးမလို့ ၊ အခုပဲ မုန့်ညက်နဲ့ ပျားရည်နဲ့ ရောပြီးနယ်”

“မုန့်အသစ်ထားပါဗျာ။ အစ်မတို့ မုန့်ပဲပေးပါ”

“ဟို... အစ်မတို့ မုန့်က စားပစ်လိုက်ကြပြီကွယ်။ ငါ့မောင် အစ်ကိုလည်း သူ့မုန့်သူ စားသွားပြီ။ ဒါကြောင့် အခု အစ်မက...”

“ဘာ... ဗျာ”

ဆောင့်အော်လိုက်တဲ့ အသံက နှုတ်ကနေ လွင့်လွင့်စဉ်စဉ် ပေါက်ကွဲထွက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မသိလိုက်ဘူး။ မရိုး မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းသွားတယ်။

“ကိုယ့်ဝေစုကိုယ် မလှူဘဲ ကျုပ်မုန့်ကိုမှ လှူလိုက်သတဲ့ လား။ ဒီမှာက တောတက်ပြန်လာတာဗျ။ ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်အစုကျ ကိုယ်ကုန်အောင် စားပစ်ပြီး ကျုပ်ဝေစုကို လှူသတဲ့ ။ ပြီးတော့ မုန့်အသစ် လုပ်မလို့ တဲ့ ။

ခင်ဗျားကြီးမုန့် ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာ တုံး”

“ဟို...ဟို ငါ့မောင်ရယ်၊ ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတစ်ပါးမို့...”

“ဘာ... ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလဲ၊ ဘယ်မှာ လဲ၊ အဲဒီကိုယ်တော်”

“ခြံဝိုင်း... တစ်ဝိုင်း နှစ်ဝိုင်းကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ပေါ့ကွယ်”

မရီးရှေ့ကနေ ဝုန်းခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။ ခေါင်းရင်းဘက် အိမ်ခြံဝိုင်း၊ နောက်တစ်ခြံဝိုင်း၊ နောက်တစ်ခြံဝိုင်း... တွေ့ပါပြီ။ သပိတ်ပိုက်ပြီး လှမ်းနေတဲ့ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ။

မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ သူ့ကို အမီလိုက် ကျော်တက်ပြီး ရှေ့ပိတ်ရပ်လိုက်တယ်။

“သပိတ်ဖွင့်ပါဦး အရှင်ဘုရားရဲ့...”

ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါက သပိတ်ဖုံးကို ဖွင့်တယ် တွေ့ပါပြီ အထဲမှာ ဆွမ်းတွေအပေါ်က မုန့်တစ်ချပ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်မုန့်ပေါ့။

ဘာမှ အထွေအထူး ပြောမနေတော့ဘူးလေ။ မုန့်ကိုပြန်နှိုက်ယူလိုက်တာပေါ့။ စိတ်ထဲက ခင်ဗျားကြီး လှူပေမယ့် ဒါ ကျုပ်မုန့် ကျုပ်မလှူဘူး။ ကျုပ်မုန့် ကျုပ် ပြန်ယူတယ်။ ဘာဖြစ်သလဲ။ ခင်ဗျားကြီး လုပ်တဲ့ စားမှုကိစ္စတစ်ခုကို ကျုပ် အခု ကန့်လန့်တိုက်လိုက်ပြီ" လို့ အော်နေမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘယ်သို့ရှိသလဲမသိ။ သိစရာမလိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ စဉ်ပန်းကန်တစ်လုံး...

သူက ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဘေးမှာ ခပ်ယိုယို ရပ်တယ်။ ပြီးတော့...

“ရပ်တော်မူပါဦး ဘုရား”

ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါက ရပ်တယ်။ မရီးက စဉ်ပန်းကန်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြှောက်ချီပြီး...

“စကားပွင့်သစ် အဆင်းနဲ့ တူစွာသော ဟောဒီထောပတ်ကို အမွန်အမြတ်ပြု လှူပါတယ် ဘုရား၊ အလှူခံတော်မူပါ ဘုရား”

ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါက ဆိတ်ဆိတ်နေတယ်။ မရီးက ထောပတ်ကို လောင်းလှူလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အား... ဒါ... အမြင်လှည့်စားမှု မဟုတ်ဘူး ။ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကို မြင်လိုက်ရတာ။ တခြား မဟုတ်ဘူး ။ သပိတ်အထက် နား တစ်ဝိုက်မှာ ဖြူလွှဝင်းမွတ်အရောင်တွေ ပြိုးပြိုးပြက် သွားတာ။

ဒီလိုအရောင်တွေ ဝင်းသွားတာလည်း တွေ့ရော မရီးက လက်အုပ်ချီ တဲ့ ပြီး

“ဤထောပတ် လှူရခြင်းရဲ့ အာနိသင်ကြောင့် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သောဘဝမှာ အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်မှ အရောင်အဝါ ရှိန်ဖြာဝင်းပ ပါစေသတည်း။ တုဖက်ကင်းသည့် မြတ်သော အဆင်းကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ထို့အပြင် လောင်းလှူပြီးသော ခဲဖွယ်မုန့်အား ပြန်လည် နှိုက်ယူသည့် သူယုတ်နှင့် အတူတကွ တစ်ခုတည်းသော အရပ်၌ နေရခြင်းသည် လည်း မဖြစ်ပါစေသတည်း”လို့ ဆုတောင်းတယ်။

စောစောက အခြင်းအရာတွေကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်ရသလို မရီးရဲ့ အဲဒီ ဆုတောင်းကိုလည်း နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတယ် လေ။

“ဩ...သူက ဒီလိုတဲ့ လား...”

သူ့အပြုအမူနဲ့ သူ့ဆုတောင်းစကားတွေကို စိတ်ထဲ မခံချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ အင်း... နောက်တစ်ကြောင်းက ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ရင်ထဲ ဖြစ်

လာတာပါ။ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးထံက မုန့်ကို ပြန်နှိုက် ယူလိုက်တဲ့ ကိုယ့်အပြုအမူကိုယ်ပြန်ပြီး ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားတယ်။ မရီးကို အရွဲ့တိုက် ဆန့်ကျင်ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိပြီ။

“ရပ်တော်မူပါ ဘုရား”လို့ လျှောက်ပြီး ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ ချဉ်းကပ်ပြန်တယ်။

ပြီးတော့ စောစောက နှိုက်ယူခဲ့တဲ့ မုန့်ကို မရီးလှူထားတဲ့ ထောပတ်တွေအပေါ်မှာ အရအမိ ဖုံးအုပ်လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ပါ လက်ပါကြီးနဲ့ နှုတ်က ရေရွတ်လိုက်တယ်လေ။

“ဤမုန့်ကို လောင်းလှူရသော အစွမ်းကြောင့် မရီးဖြစ်သော ထိုမိန်းမကို ယူဇနာ တစ်ရာခြားသော အရပ်၌ နေစေကာမူ အကျွန်ုပ်ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေးပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ကိုယ်ဖြစ်ရပါလို ၏ ဘုရား...”

“ဣစ္ဆိတံ ပတ္တိတံ တုယံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု”

ဟင်း . . . ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မရီးရဲ့ ။ ခင်ဗျားရဲ့ ထောပတ်တွေပေါ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ မုန့်က ဖြန့်ကြက် အုပ်မိုးလိုက်သလို ခင်ဗျားရဲ့ ဆုတောင်းစကားအပေါ်မှာ လည်း ကျုပ်ရဲ့ ဆုတောင်း စကားက လွှမ်းခြုံလိုက် ပြီလေ...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ။

ပွင့်သစ်စ စံကားပွင့်၏ အဆင်းသို့နယ် ဖြူလွင်းမွတ်သည့် အဆင်းလည်း ရှိသော၊ ထူးမြတ် လွန်ကဲသည့် ဆိမ့်ချိုခြင်းတို့ နှင့် ပြည့်စုံသည့် အရသာလည်း ရှိသော၊ ထောပတ်တို့ ကို အမွန်အမြတ်ပြုကာ လောင်းလှူခဲ့သည့် အစွမ်းကြောင့် ထိုခရီးသည် တစ်ချိန်သောအခါ တစ်ဘဝတယ် တူဖက်ကင်း အလှနှင့် ထွန်းပသော ကိုယ်ရောင်တို့ ကို ပိုင်ဆိုင်သည့် မိန်းမလှဒေဝီတစ်ဦးဘဝ ရရှိလာလိမ့်မည် ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း။

ခြောင်းခြောင်းထွက်သော အမျက်ဒေါသဖြင့် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို တန့်စေ၍ သပိတ်ထဲမှ မုန့်ကို နှိုက်လုယူခဲ့သည့် မကောင်းမှုအစွမ်းကြောင့် ထိုမတ် အကျည်းတန် အဆင်းကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ရလေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘဝ ရရှိလာလိမ့်မည်ဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း။

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ ထိုစဉ်က မသိခဲ့ကြချေ။ ထို့အတူလည်း အသီးသီးသော ဆုတောင်း စကားတို့ တွင် ပါရှိခဲ့ကြသည့်အတိုင်း မဆိုင်းမဆုတ် ပြည့်စုံလာကြမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ မသိခဲ့ကြချေ။

အတိတေဘဝမှ ပဋိပက္ခနှင့် ဆုတောင်းစကားတို့ သည် ဘဝဘဝပေါင်းများစွာတို့ ၏ တစ်ခုသော ဘဝဝယ် အကောင်ခြံပိတ်ရှားဖြစ်ပေါ်ကြလေပြီ။

*

သမန်းမြတ်၊ နတ်ပုဆိုးနှင့် နတ်စောင်း

ပဏ္ဍုကမ္မလာ၏ မူလပကတိဖြစ်သော နူးညံ့အိစက်ခြင်းနှင့် အေးမြခြင်းတို့ သည် တင်းမာခြင်းနှင့် ပူနွေးခြင်းသို့ ပြောင်းလဲသွားသည့် အခိုက်၌ပင် ဒေဝါမိပတိဖြစ်သော သိကြားမင်း သည် လူ့ပြည်မှ အဖြစ် သနစ်ကို ဆင်ခြင်စေ့ငု၏။

လူ့ပြည်လူ့ရွာ၌ အခြားတစ်ပါးသော နေရာဒေသတို့ တွင် မည်သို့သော အကြောင်းခြင်းရာ ထူးမျှ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ မလ္လတိုင်း၊ ကုသဝတီပြည်တွင် သာ ဖြစ်ပေါ်နေသည် ။ ကုသဝတီပြည့်ရှင်ဘုရင်၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး သီလဝတီဒေဝီ၌ ထီးမွေနန်းလျာ ဆက်ဆံမည့် သားသမီးမရ၊ ထီးနန်းအမွေဆက်ခံမည့် သားသမီး မထွန်းကားခြင်းသည် တိုင်းပြည်အတွက် အလွန်အရေးကြီးသော ပြဿနာဖြစ်လေသည် ။ ရာဇဝံသကို စောင့်ရှောက်ဆက်ခံမည့်သူ မရှိခြင်းသည် တိုင်းတစ်ပါးမှ စစ်မက်အန္တရာယ်ကို ဖိတ် ခေါ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဤတွင် မလ္လတိုင်းသား ကုသဝတီ ပြည်သူတို့ သည် ဩဏ္ဏကရာဇ်မင်းကြီး၏ နန်းတော် စံအိမ် တံခါးဝတွင် စုဝေး၍ ထီးညွန့်နန်းလျာအရေးကို တောင်းဆိုကြ၏။ ပြည်သူ၏ အလိုကို မငြင်းနိုင်သော မင်းကြီးသည် သားသမီးရရာရကြောင်း နည်းလမ်းကို ပြည်သူတို့ ထံမှာ ပင် မေးမြန်းလေသည် ။

“အရှင်မင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်မှာ ရှိတဲ့ မောင်းမငယ်ကို တရားစောင့်

စေပြီးလွှတ်ပါ။ အကယ်၍ မောင်းမငယ်သားမရခဲ့ရင် အလတ်ဖြစ်တဲ့ မောင်းမကို လွှတ်ပါ။ အကယ်၍ အလတ်ဖြစ်သော မောင်းမမှာ သားမရ ခဲ့သေးရင် အကြီးဖြစ်တဲ့ မောင်းမကို လွှတ်ပါ။ ဘုန်းကံရှိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်တော့ သားရ လာခဲ့မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဩက္ကကရာဇ်မင်းကြီးသည် ပြည်သူတို့ ဆိုတိုင်း မောင်းမအငယ်၊ အလတ်၊ အကြီးတို့ ကို တစ်လှည့် စီ စေလွှတ်ခဲ့၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် အလိုရှိတိုင်း မွေ့လျော်ခဲ့ကြသည့် မောင်းမတို့ အား သား ရမရ မေးလေသော် သားရသော မောင်းမဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမှ မရှိဖြစ် လေသည် ။

ထိုအကြောင်းကို ပြည်သူတို့ အား ကြားသိစေသောအခါပြည်သူတို့ က “အရှင်မင်းကြီး သီလမရှိ။ ဘုန်းကံမရှိတဲ့ မောင်းမတွေ ဖြစ်လို့ သား မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီမောင်းမတွေအားလုံးမှာ သားရဖို့ ကောင်းမှုမရှိ၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်ကြောင့်ကြမဲ့ မဖြစ်ပါနဲ့ ။ အရှင်မင်းကြီးမှာ သီလဝတီ မိဖုရားကြီး တစ်ပါး ရှိပါသေး တယ်။ မိဖုရားကြီးဟာ သီလ၊ ဘုန်းကံနဲ့ ပြည့်စုံသူပါ။ မိဖုရားကြီးကိုပဲ လွှတ်တော် မူပါ”

မောင်းမတို့ အား လွှတ်ခဲ့ပြီးမှ မိဖုရားကြီးကို ခြွင်းချန်လျက် မလွှတ် ခဲ့လျှင် တရားနှင့် မမှန် ဖြစ် ပေမည်။ အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်ရှောက် သော ထီးညွန့်နန်းလျာ ရရှိရေးအတွက် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ မိဖုရား ခေါင်ကြီးဟူ၍ ကင်းလွတ်သက်ညှာခွင့် မပြုအပ်ဟု မင်းကြီးဆုံးဖြတ်သ ည် ။

“ကောင်းပြီး တိုင်းသားပြည်သူတို့ ကြောင့် ကြမဲ့နေကြတော့။ သီလ ဝတီ မိဖုရားကြီးကို ကျွန်ုပ် လွှတ်ပါမယ်။ ယောက်ျားအပေါင်းတို့ စည်း ဝေးကြဖို့ သာ စည်လည်စေတော့”

“သားရအံ့သောငှာ သီလဝတီ မိဖုရားကြီး နန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့လေပြီ ။ မိဖုရားကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငါ့အား ဘုရင်မင်းမြတ် ရက်စက်စိမ်းကားသည် ဟု နာကြည်းမှုမရှိ။ ပြည်သူတို့ သည် ငါ့အား မိဖုရားခေါင်ကြီးဟူ၍ ခြွင်းချက်မထားဘဲ မညှာမတာတောင်းဆိုရက်ကြပေသည် ဟူ၍ လည်း ငြိုငြင်မှုမရှိ ငါ့သီလ၊ ငါ့ဘုန်းကံအားဖြင့် ထီးညွန့်နန်းလျာသားရတနာ ရစေမည်” ဟူ၍ သာ စင်ကြယ်သော စိတ်ဖြင့် နန်းတော်မှ ဆင်းခဲ့လေသည် ။

မိဖုရားကြီး၏ သီလနှင့် ဘုန်းကံအာနုဘော်ကြောင့် ဒေဝါမိပတိ၊ သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍုကမ္မလာ သည် တင်းမာပူနွေးခဲ့လေပြီ။ လူ့ရပ်ရွာမှ သီလနှင့်ဘုန်းကံအရှိန်အစော်သည် တာဝတိံသာ သိကြားမင်း ထံသို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုက်ခတ်မြဲပင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သိကြားမင်းသည် လူ့ပြည်သို့ ရှုသည် တွင် သီလဝတီ မိဖုရားကြီး၏ ဖြစ်အင်ကို တွေ့မြင် လိုက်လေ သည် ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် သိကြားမင်းသည် စူးစမ်းဆင်ခြင်၏။

“သီလဝတီ မိဖုရားကြီးသည် အခြားတစ်ပါး အရပ်၊ အခြားတစ်ပါးပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြင့် သားယူရသည် မဖြစ်စေကြောင်း၊ မိဖုရားအား ငါသည် သာသားကို ပေးခြင်းငှာ သင့်သည် ။ မိဖုရားအတွက် လျှောက်ပတ်သော သားသည် နတ်ပြည်၌ ရှိသလော”

ထိုအချိန်ဝယ် တာဝတိံသာ၌ အလောင်းတော် နတ်သားသည် နတ်သက်ကို ကုန်စေ၍ အထက် အထက်သော နတ်ပြည်၌ စံအံ့သော ကာလဖြစ်၏။

သိကြားမင်းသည် မဆိုင်းမတွပင် အလောင်းတော် နတ်သား၏ ဗိမာန်သို့ သွားရောက်ကာ “လူ့ပြည်၊ မလ္လတိုင်း၊ ကုသဝတီမင်းနေပြည် ဩက္က

ကရာဇ် မင်းကြီး၏ မိဖုရား သီလဝတီဒေဝီ ဝမ်း၌ ပဋိ သန္ဓေယူအံ့သော ငှာ သင့်လျော်ပါပြီ။ အထက် အထက်ဘုံသို့ ရွှေ့ပြောင်းစံမြန်းအံ့သော အမှုကို သည်းခံပါ” ဟု ဆိုလေသည် ။

အလောင်းတော်နတ်သားကလည်း “ကောင်းပြီ၊ အထက် အထက် နတ်ပြည်သို့ ကျွန်ုပ်ရွှေ့ပြောင်း စံမြန်းရန်မှာ ရှိစေတော့။ လူ့ပြည်၌ပင် သီလဝတီဝမ်း၌ ကျွန်ုပ်ပဋိသန္ဓေယူပါမည်” ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။

အလောင်းတော်နတ်သားထံမှ ဝန်ခံစကားရပြီးနောက် သိကြားမင်းသည် ထပ်မံစူးစမ်းပြန်သော် အခြားသော နတ်သားတစ်ပါးသည် လည်း သီလဝတီ မိဖုရားကြီး၏ သားဖြစ်လတ္တံ့သော အကြောင်း အရာကို တွေ့ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနတ်သားကိုလည်း ပဋိသန္ဓေယူရန် တိုက်တွန်းလေ သည် ။

ထို့နောက် ဒေဝါဓိပတိ သိကြားမင်းသည် ဤသို့ဆို၏။

“နတ်သားတို့ အရေးကားပြီးခဲ့ပြီ။ ငါ၏ အရေးအရာသာ ကျန်တော့သည် ။ စင်စစ်မူ သီလဝတီ မိဖုရားကြီး၏ သီလစင်ကြယ်မှုကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမှ မဖျက်ဆီးစေသတည်း။ နတ်သားတို့ ပဋိသန္ဓေယူရန် ငါ၏ စွမ်းဆောင်မှုဖြင့် အထမြောက်စေရမည်။ ငါမလွှဲတိုင်းသို့ သွားမည်”

သိကြားမင်းသည် ဒေဝါဓိပတိတို့ ၏ အာနုဘော်ဖြင့် နတ်သိကြား၏ အသွင်မှ လူသား ပုဏ္ဏားအို တစ်ယောက်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲဖန်ဆင်းယူ လိုက်လေသည် ။

နန်းတော် တံခါးမုခ်တွင် အရွယ်ရွယ် အစားစားသော ပုရိသ ယောက်ျားတို့ သည် ဝတ်ကောင်းစား လှ ဝတ်ဆင်လျက် စုရုံးနေကြ၏။ သူတို့အားလုံး နန်းတော်တံခါးမှ ထွက်လာမည့် သီလဝတီ မိဖုရားရှိရာ သို့ လှ

မီးမျှော်ငေးမောကြရင်း သူ့ထက်ငါ ရှေ့ရောက်ရေး ကြိုးပမ်းနေကြ သည် ။

“မိဖုရားကြီးကို ငါယူမယ်”

“သင့်လို အရွယ်အိုကြီးကို မိဖုရားက စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။ ကျုပ်တို့လို လူပျို လူရွယ်မျိုးကိုသာ စိတ်ဝင်စားမှာ ”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . အရွယ်ဆိုတာကြီးလည်း မကောင်းဘူး။ ငယ်လည်း မကောင်းဘူး ။ ငါတို့လို လူလတ်ပိုင်းမှ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ဟေး. . . ဟေး. . . မိဖုရားဆိုတာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ကျုပ်လို သူဌေးနဲ့ မှ ”

“ချစ်မှုချစ်ရေးမှာ ငွေကြေးဓနက ပဓာန မကျဘူး။ မိဖုရားဆိုတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မလိုဘူး။ ကျုပ်လို ကျန်းမာသန်စွမ်းသူမှ ”

“ခက်တော့ ခက်ကုန်ပါပြီကော . . . သူရထိုက် ငါရထိုက်၊ သူယူမယ် ငါယူမယ်နဲ့ မိဖုရားကြီးတော့ ဒုက္ခပါပဲလားကွယ်ရို့”

ပွက်ပွက်ညံနေသောအသံများ နှင့် တရုန်းရုန်းဖြစ်နေသော လူစုလူဝေးအကြားတွင် အားလုံးသတိ မထားမိဘဲ မနေနိုင်သော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခြင်းအရာကား ပုဏ္ဏားအိုကြီးတစ်ယောက် လူစုလူဝေးထဲမှ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည် ။ လူစုလူဝေး ပုရိသယောကျ်ားတို့ ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ယောကျ်ားများ ထက်ပင် ပို၍ အသက်ကြီးသူ ဖြစ်နေ၏။ ထိုမျှမက ခါးကိုင်းကိုင်း၊ နံပြိုင်းပြိုင်းဖြင့် ဧရာ၏ လက္ခဏာများ ကလည်း အထင်အရှား. . . ။

“ဟဲ့ . . . ပုဏ္ဏားအို ရွတ်တွကြီးက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ။

နေရာမှားနေပြီ ဒါအလှူမဏ္ဍပ် မဟုတ်ဘူး ဟဲ့။ မိဖုရားကြီး သီလဝတီ အတွက် သင့်တော်မယ့် ယောက်ျားရွေးပွဲဟဲ့”

ပုဏ္ဏားအိုကြီးက ပြန်ပြော၏။

“ငါလည်း အရွေးခံဖို့ ၊ ပြီးတော့ မိဖုရားကို ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ လာတာပဲ”

အားလုံးက ရယ်မောပြောင်လှောင်ကြလေသည် ။

“အံ့မာ ခါးကိုင်း၊ နံပြိုင်းနဲ့ ပုဏ္ဏားအို ရွတ်တွဲကများ ”

“ဟဲ့ . . . ငါက အရွယ်အိုပေမယ့် စိတ်မအိုဘူး ဟဲ့. . . မှတ်ထား၊ လူသာအိုရမယ် အချစ်က မအို ဘူး”

ဝိုင်းရယ်ကြပြန်လေသည် ။

ပုဏ္ဏားအိုအသွင် ဖန်ဆင်းထားသော သိကြားမင်းသည် မိမိ၏ အာနုဘော်ဖြင့် ယောက်ျားထု အားလုံး၏ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ မည်သည့် ယောက်ျားမှ သူ့ရှေ့သို့ တက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြချေ။

သီလဝတီ မိဖုရားကြီးကား နန်းတော်မှ ထွက်လာပေပြီ။ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ ၏ အဆင်တန်ဆာ အပြည့်အစုံ ဆင်မြန်ထားသော သီလဝတီ ရှေ့တွင် အနီးကပ်ဆုံး ရောက်နေသူကား ပုဏ္ဏား အို၊ ကျန် ခပ်သိမ်းတို့ကား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ ရှေ့သို့ တိုးထွက်မလာနိုင်ကြ။

“သီလဝတီ. . .လာ ၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ သင့်ကို ငါရပြီ”

ပုဏ္ဏားအိုက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် မိဖုရားလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။ ယောက်ျားပရိသတ်ကြီးမှာ အာမေဍိတ်ပေါင်းစုံဖြင့် ကျွက်ကျက်ညံ့သွားသည် ။ ကဲ့ရဲ့ ရွတ်ချသော၊ ပြစ်တင်မောင်းမဲသော၊ ငြူစူဝန်တို သော၊ မျ

က်လုံးများ ၊ အသံများ ရှေ့မှ ဖြတ်လျက် ပုဏ္ဏားအိုကြီးသည် သီလဝတီ လက်ကို ဆွဲက ထွက်လာ ခဲ့သည် ။

နန်းတော်လေသွန်တံခါးမှ ကြည့်နေသော ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးလည်း မိမိ၏ မိဖုရားကြီး ပုဏ္ဏားအိုတစ်ယောက်ထံ ပါသွားသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ကြီးစွာ နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်နေလေ သည် ။

သီလဝတီမိဖုရားကား မိမိသည် အိုမင်းရွတ်တွသော ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်၏ ခေါ်ဆောင် သွားခြင်းကို ခံရလေပြီဟူ၍ စိတ်ဆင်းရဲထိခိုက်ခြင်းမရှိ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းမရှိ၊ မိမိ၏ သီလနှင့် ဘုန်းကံကိုသာ အာရုံပြုလျက် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါသွားလေသည် ။

မြို့တံခါးမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ပုဏ္ဏားအိုက တံခါးအနီးရှိ အိမ်ငယ်လေး တစ်ဆောင်ရှေ့မှာ ရပ် လိုက်၏။ အိမ်လေးမှာ နံရံမရှိ ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ပျဉ်ခင်းထားသော အိမ်လေး ဖြစ်၏။ စင်စစ်ကား ဒေဝမိပတိသိကြားမင်း ဖန်ဆင်းထားသော ဂေဟာဖြစ်လေသည် ။

“ရောက်ပြီ မိဖုရား”

ပုဏ္ဏားအိုက အိမ်ကို ညွှန်ပြသည် ။

မိဖုရားကြီးက...

“ပုဏ္ဏားကြီး ဒါ အရှင့်အိမ်လား” ဟု မေး၏။

“အေး...ဟုတ်ရဲ့ ၊ အရင်ကတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း နေတာပဲ၊ အခုတော့ မိဖုရားနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်ပေါ့၊ ငါ အခုဆန်လေး ဘာလေး ထွက်အလှူခံလိုက်ဦးမယ်။ မိဖုရားက ဒီအခင်းပျဉ်မှာ ပဲ အိပ်နေပေဦးတော့”

ပုဏ္ဏားအိုက မိဖုရားကြီး လှဲလျောင်းအိပ်စက်ရန် အခင်းပျဉ်ပေါ်တ

ကံခိုင်းရင် နူးညံ့စွာသော လက်၏ အတွေ့ကို မိဖုရားကြီး၏ ပခုံးမှ တစ်ဆင့် ပျံ့နှံ့စေလေသည်။ ။ မိဖုရားကြီးလည်း နတ်၌ ဖြစ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗထူး၏ အာနိသင်ဖြင့် ခဏချင်းမှာ ပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။ ထိုအခါ သိကြားမင်းဒေဝလည်း အာနုဘော်ဖြင့် မိဖုရားအား တာဝတိံသာသို့ ဆောင်ယူကာ နတ်ဗိမာန်၏ စက်ရာ၌ အိပ်စေ၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့ဝယ် မိဖုရားကြီး နိုးလာကာ နတ်ဗိမာန်အဆောင် အဆောင်များ ကြား၌ မိမိရောက်ရှိနေသည် ကို တွေ့သည် နှင့် ပုဏ္ဏားအိုသည် လူစင်စစ်မဟုတ် နတ်တို့ သနင်း သိကြားမင်းဖြစ်မည် ဟု တွေးမိလေသည်။ ။ ထို့နောက် သိကြားမင်းစံနေရာ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်းသို့ သွား၍ တင့်တယ် သောနေရာမှ ရှိခိုးတန့်ရပ်လေသည်။ ။

သိကြားနတ်မင်းလည်း သီလဝတီ မိဖုရားကို စကားဆိုလေသည်။ ။

“အရှင်မိဖုရား လိုရာ ဆုတောင်းပါ”

“ဒေဝါမိပတိ အရှင် ကျွန်ုပ်အား ဆုပေးလိုလျှင် အခြားဆုမယူလိုပါ။ သားဆုကိုသာ ယူလိုပါ တယ်”

“ကောင်းပြီ အရှင်မိဖုရား၊ သားဆုကို အသင်လိုတိုင်းရစေမယ်။ သို့သော် သင့်မှာ သားတစ် ယောက်မက သားနှစ်ယောက်ရဖို့ ရှိပေတယ်”

“သားနှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်ုပ်ယူပါ့မယ် အရှင်နတ်မင်း”

“ကောင်းလှပြီ၊ သို့သော် သားနှစ်ယောက်တို့ မှာ တစ်ယောက်က အလွန်ပညာနဲ့ ပြည်စုံမယ်။ အဆင်းကတော့ မလှမပရိလိမ့်မယ်။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ အလွန်တစ်ရာ အဆင်းလှလိမ့်မယ်။ ပညာကတော့ မရှိဖြစ်မယ်။ ဘယ်သားကို အဦးအလျင် သင်ယူချင်ပါသလဲ”

“အရှင်နတ်မင်း ပညာရှိသော သားကိုသာ အဦးလိုချင်ပါတယ်။ အ

ဆင်းမလှလျှင်လည်း ရှိပါစေ”

“ကောင်းပြီ အရှင်မိဖုရား သားဆုနဲ့ အတူ ဤဆုများကို သင်ယူပေ
တော့”

သိကြားမင်းပေးအပ်သော ပစ္စည်းများကား သမန်းမြက်၊ နတ်ပုဆိုး၊
ပင်လယ်ကသစ်နှင့် နတ်၌ ဖြစ်သော စန္ဒကူးနံ့သာနှင့် ကောကာနုဒအမ
ည်ရှိသော နတ်စောင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့နောက် သိကြားမင်းသည် သီလဝတီ မိဖုရားအား မလ္လတိုင်း ကု
သဝတီပြည် သြက္ကကရာဇ် မင်းကြီး၏ အိမ်ရာတိုက်ခန်းသို့ ဆောင်ယူခဲ့
၏။ မင်းကြီးစက်ရာဆောင်၏ တစ်အိပ်ရာတည်းတွင် အိပ်စေလျက် မိဖု
ရားကြီး ချက်ကို သုံးသပ်ကာ တာဝတိံသာသို့ ပြန်သွားလေသည်။ ။

ထိုခဏမှာ ပင် အလောင်းတော် နတ်သားလည်း သီလဝတီ၏ ဝမ်း၌
ပဋိသန္ဓေ စွဲယူလေသည်။ ။ မိဖုရားကြီး၌ ကိုယ်ဝန်တည်သော အဖြစ်ကို
သမားဟူးရားကို သိကြပြီး၍ မင်းကြီးအား လျှောက်သော်လည်း သြက္က
ကရာဇ်မင်းကြီးမှာ မယုံနိုင်ချေ။

“သီလဝတီ သင့်ကို ပုဏ္ဏားအိုတစ်ယောက် ခေါ်ဆောင်သွားတာ
ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့တယ်”

“ပုဏ္ဏားအို မဟုတ်ပါ။ အရှင်မင်းကြီး ပုဏ္ဏားအို အသွင်ယူထားတဲ့
သိကြားမင်း ဖြစ်ပါ တယ်”

“ကျွန်ုပ်ကို မလှည့်စားနဲ့ သီလဝတီ၊ ကျွန်ုပ် များ စွာ နှလုံး မသာမ
ယာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“ကျွန်တော်မ မလှည့်စားပါ အရှင်။ သိကြားမင်းဟာ ကျွန်တော်မကို
တာဝတိံသာကို ဆောင်ယူ သွားပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်မယုံဘူး သီလဝတီ”

“ယုံကြည်စေဖို့ သက်သေပြပါမယ်။ ဟောဒီ သမန်းမြက်ကို ရှုစား
တော်မူပါ။ သိကြားမင်း နှင်းလိုက်သော ပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“သီလဝတီ သမန်းမြက်ဆိုတာမျိုးဟာ ဘယ်နေရာက မဆိုရနိုင်ပေ
တာပဲ။ ယုံကြည်လောက်တဲ့ သာဓက မဟုတ်ပေဘူး”

“အရှင် သမန်းမြက်နဲ့ တကွသော ဟောဒီ နတ်ပုဆိုး၊ နတ်စန္ဒကူး၊ ပ
င်လယ် ကသစ်ပွင့်နဲ့ နတ်စောင်းများကို ရှုစားတော်မူပါ”

ဩက္ကကရာဇ်မင်းကြီးလည်း ထိုအခါမှ ပင် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဝ
မ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် မိဖုရားအား ကောင်းချီးပေးလေသည်။ ။

ဆယ်လလွန်မြောက်သောအခါ သီလဝတီ မိဖုရားကြီးသည် သား
တော်တစ်ပါး မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ခဲ့ပေပြီ။ သိကြားမင်းနှင်းဆက်ခဲ့
သော ပစ္စည်းများ အနက် အဦးအစလည်း ဖြစ်၊ အမှတ်တရ လည်း အဖြ
စ် ဆုံး ဖြစ်သည့် သမန်းမြက်ကိုပင် အစွဲပြု၍ အမည်နာမမှ ညွှ့်ကြ၏။

နတ်သမန်းမြက်... သို့မဟုတ် ကုသ သတို့ သား။